

δαίεται· αὐτὰρ ὁ βουσι μετέρχεται ἢ οὔτεσσιν
 ἢ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους· κέλεται δέ εἰ γαστήρ
 μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
 ὧς Ὀδυσσεὺς κούρησιν ἐϋπλοκάμοισιν ἔμελλε 135
 μίξεσθαι, γυμνὸς περ ἐών· χρειώ γὰρ ἵκανε.
 σμερδαλέος δ' αὐτῆσι φάνη κεκακωμένος ἄλμη,
 τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἠϊόνας προύχουσας·
 οἴη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῆ γὰρ Ἀθήνη 140
 θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε καὶ ἐκ δέος εἴλετο γυίων.
 στῆ δ' ἄντα σχομένη· ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεύς,
 ἢ γούνων λίσσοιτο λαβῶν εὐώπιδα κούρην,
 ἢ αὐτῶς ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισι
 λίσσοιτ', εἰ δείξειε πόλιν καὶ εἶματα δοίη.
 ὧς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι, 145
 λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισι,
 μή οἱ γούνα λαβόντι χολώσαιτο φρένα κούρη.
 αὐτίκα μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον·
 “Γουνοῦμαί σε, ἄνασσα· θεὸς νύ τις ἦ βροτός ἐσσι;
 εἰ μὲν τις θεὸς ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὸν ἔχουσιν, 150
 Ἄρτεμιδί σε ἐγὼ γε, Διὸς κούρη μέγαλοιο,
 εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα εἴσκω·
 εἰ δέ τις ἐσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσι,
 τρισμακάρες μὲν σοὶ γε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 τρισμακάρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμὸς 155
 αἰὲν ἐϋφροσύνησιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο,
 λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν.
 κείνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων,
 ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἰκόνδ' ἀγάγηται.
 οὐ γὰρ πῶ τοιοῦτον ἐγὼ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, 160
 οὔτ' ἄνδρ' οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
 Δῆλῳ δὴ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῶ
 φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα·
 ἦλθον γὰρ καὶ κείσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαός
 τὴν ὁδὸν ἧ δὴ μέλλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσεσθαι. 165

φλέγεται· και πίσω εκείνο τρέχει από αγελάδια ή πρόβατα
 ή και ελάφια άγρια· κι η πείνα του το σπρώχνει
 και σε πυκνόφρακτο μαντρί να έρθει κοπάδια ψάχνοντας·
 έτσι κι ο Οδυσσεάς με τις καλλιπλόκαμες νέες γυναίκες έμελλε 135
 να σμίξει, γυμνός καθώς ήταν· γιατί τον έκανε η ανάγκη.
 Τους φάνηκε αποτρόπαιος κακουχημένος απ' την άρμη,
 και έντρομες σκορπίστηκαν άλλη αλλού στα μυτερά ακρωτήρια·
 μόνη του Αλκίνοου η θυγατέρα δεν τό 'βαλε στα πόδια· γιατί η Αθήνη 140
 θάρρος μες στη ψυχή τής έβαλε και της αφάιρεσε το φόβο από τα μέλη.
 Στάθηκε με σιγουριά μπροστά του· κι αυτός σε λογισμούς μπήκεν ο Οδυσσεάς,
 ή να παρακαλέσει την ωραία κόρη αγγίζοντας τα γόνατα,
 ή πάλι από απόσταση με λόγια μειλίχια, μαλακά
 να ικετεύσει, μήπως σ' αυτόν την πόλη δείξει και δώσει ρούχα.
 Έτσι λοιπόν καθώς σκεφτόταν του φάνηκε πως ήταν το καλύτερο, 145
 από απόσταση να ικετεύσει με μαλακά, μειλίχια λόγια,
 μήπως αν άγγιζε τα γόνατα η κόρη χολωθεί μαζί του.
 Κι αμέσως τότε λόγια μειλίχια και επιδέξια της είπε·
 «Σε προσκυνώ, βασίλισσα· θεός είσαι αλήθεια ή άνθρωπος;
 Αν μεν είσαι θεός, όπως αυτοί που έχουν τον απέραντο ουρανό, 150
 με την Άρτεμη εγώ σε προσομοιάζω, την κόρη του μεγάλου Δία,
 πάρα πολύ στο πρόσωπο, στ' ανάστημα και στο κορμί·
 αν πάλι είσαι απ' τους θνητούς, που κατοικούν πάνω στη γη,
 τρισμακάρες σε σένα ο πατέρας κι η σεβαστή μητέρα,
 τρισμακάρες κι οι αδελφοί· σίγουρα η καρδιά τους πολύ 155
 ευφραίνεται από αγαλλίαση εξαιτίας σου κάθε φορά,
 όταν κοιτάζουν τέτοιοι ανθό να μπαίνει στο χορό.
 Κι εκείνος πάλι μες στην καρδιά ευτυχέστατος πάνω απ' όλους,
 ο οποίος με δώρα κερδίζοντας νύμφη θα σε οδηγήσει σπίτι του.
 Γιατί ποτέ εγώ δεν είδα με τα μάτια μου παρόμοιον 160
 ούτε άνδρα ούτε γυναίκα· δέος με συνέχει κοιτώντας σε.
 Στη Δήλο κάποτε πλάι στο βωμό του Απόλλωνα όμοιο
 νέο βλαστάρι φοίνικα αντίκρυσσε ανερχόμενο·
 γιατί έφτασα κι εκεί, λαός πολὺς μ' ακολουθούσε
 σ' εκείνην την οδό που έμελλε να μου είναι γεμάτη συμφορές. 165

Ναυσικάς
 εγκώμιο
 (στ. 149-85)

ὥς δ' αὐτως καὶ κείνο ἰδὼν ἔτεθήπεα θυμῷ
 δῆν, ἐπεὶ οὐ πω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρου γαίης,
 ὡς σέ, γύναι, ἄγαμαί τε τέθηπά τε, δεΐδία τ' αἰνῶς
 γούνων ἄφασθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 χθιζὸς ἐεικοστῷ φύγον ἤματι οἴνοπα πόντον· 170
 τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμ' ἐφόρει κραιπναί τε θύελλαι
 νήσου ἀπ' Ὀγυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων,
 ὄφρα τί που καὶ τῆδε πάθω κακόν· οὐ γὰρ οἴω
 παύσεσθ', ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν.
 ἀλλά, ἄνασσ', ἐλέαιρε· σέ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας 175
 ἐς πρώτην ἰκόμην, τῶν δ' ἄλλων οὐ τινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν.
 ἄστυ δέ μοι δεῖξον, δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι,
 εἴ τί που εἴλυμα σπείρων ἔχες ἐνθάδ' ἰοῦσα.
 σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν ὅσα φρεσὶ σῆσι μενοινᾶς, 180
 ἄνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν
 ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον,
 ἢ ὄθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον
 ἀνὴρ ἢδὲ γυνή· πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι,
 χάρματα δ' εὐμενέτησι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.” 185
 Τὸν δ' αὖ Ναυσικάα λευκώλενος ἀντίον ἠῦδα·
 “ξείν', ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας,
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
 ἐσθλοῖς ἢδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλησιν, ἐκάστω·
 καὶ που σοὶ τά γ' ἔδωκε, σέ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπηγς. 190
 νῦν δ', ἐπεὶ ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαῖαν ἰκάνεις,
 οὔτ' οὔν ἐσθῆτος δευήσσαι οὔτε τευ ἄλλου,
 ὦν ἐπέοιχ' ἰκέτην ταλαπεῖριον ἀντιάσαντα.
 ἄστυ δέ τοι δεῖξω, ἐρέω δέ τοι οὔνομα λαῶν·
 Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν, 195
 εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 τοῦ δ' ἐκ Φαίηκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε.”
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοισι κέλευσε·
 “στῆτέ μοι ἀμφίπολοι· πόσε φεύγετε φῶτα ἰδοῦσαι;

Ὅπως κι εκείνο όταν είδα έμεινα στη ψυχή εκστατικός
 ώρα πολλή, γιατί ποτέ δεν φύτρωσε από τη γη τέτοιο κλωνάρι,
 όμοια μπροστά σου στέκω, γυναίκα, με θαυμασμό και έκσταση
 και τρέμω φοβερά τα γόνατά σου να αγγίξω· λύπη βαρειά με κυριεύει.
 Χθες μόλις την εικοστήν ημέρα ξέφυγα από το μαύρο πέλαγος· 170
 όλες τις μέρες το κύμα κι άγριες θύελλες εδώ κι εκεί με έφεραν
 από τη νήσο Ογυγία· και τώρα στον τόπο αυτόν με έβγαλε ο θεός,
 σίγουρα για να πάθω κάποιο κακό κι εδώ· γιατί νομίζω τα βάσανά μου
 δεν θα πάθουν, αντίθετα πολλά ακόμη θα δώσουν οι θεοί προηγουμένως.
 Αλλά, βασίλισσα, έλεος δείξε· γιατί σε σένα πρώτην έφτασα 175
 δεινά πολλά μοχθήσας, από τους άλλους δε ανθρώπους κανέναν
 δεν γνωρίζω, όσοι αυτήν εδώ την πόλη και τη χώρα έχουν.
 Το άστυ δείξε μου και δώσε ένα κουρέλι να ρίξω επάνω μου,
 αν έφερεις αλήθεια κάποιο παλιόπανο, όταν εδώ ερχόσουν.
 Και οι θεοί σ' εσένα τόσα να δώσουν, όσα μες στη ψυχή σου λαχταράς, 180
 άνδρα και σπίτι κι ομοφροσύνη να σου χαρίσουν
 αγαθή· γιατί από αυτό καλύτερο και πιο σπουδαίο δεν υπάρχει,
 όταν ομόφρονες στο νου και στην ψυχή έχουν σπιτικό
 άνδρας και γυναίκα· βάσανα πολλά όταν διχογνωμούν,
 χάρμα όταν μονιάζουν· κι αυτοί προπάντων το αισθάνονται.» 185
 Και προς αυτόν πάλι η Ναυσικά η λευκώλενη απάντησε·
 «Ξένε, μια και δεν μοιάζεις μ' άνδρα ταπεινό ούτε κι ανόητο,
 ο Δίας ο Ολύμπιος αυτός την ευτυχία μοιράζει στους ανθρώπους,
 στους πρώτους και στους έσχατους, όπως στον καθένα θέλει·
 και σ' εσένα αυτά νομίζω εκείνος έδωσε και πρέπει εσύ υπομονή να δείξεις. 190
 Τώρα όμως, μια και στην πόλη τη δική μας και στη χώρα έφτασες,
 ούτε τα ρούχα θα σου λείψουν ασφαλώς ούτε και τίποτ' άλλο,
 όσα ταιριάζουν σε ικέτη βασανισμένον άπειρα που βρέθηκε μπροστά μας.
 Το άστυ θα σου δείξω και θα σου πω τ' όνομα των κατοίκων·
 οι Φαίακες λοιπόν αυτήν εδώ την πόλη και τη χώρα έχουν, 195
 και είμαι εγώ η θυγατέρα του γενναιόψυχου Αλκίνοου,
 αυτού που έχει το κράτος και την εξουσία των Φαιάκων.»
 Είπε, και τις καλλιπλόκαμες πρόσταξεν αμφιπόλους·
 «Σταθείτε μου, αμφίπολοι· πού φεύγετε μόλις τον άνδρα είδατε;